

[Alfred Jensen.]

skellige sociale Renter eller Understøttelser, og at der, efter at et saadant Pristal er udarbejdet, naar det lader sig gøre, foretages de nødvendige Ændringer i Lovgivningen, saaledes at der kan ske en væsentlig Forbedring i de alders- og invaliderentydende Personers Forhold. Vi har ikke ment, at disse Forhold, som de er nu, er betryggende, vi har ment, at der kunde ydes større Rente til dem. Derfor har vi sidste Aar stillet Forslag herom. Det blev ikke vedtaget, men naar man mener, at dette Niveau er det passende, maa man i alt Fald sørge for, at Reguleringen bliver foretaget paa en saadan Maade, at dette Niveau stadig væk holdes, enten Prisniveauet gaar op eller ned.

Hvad enten nu det Pristal, vi har, er rigtigt eller forkert, saa er det dog af afgørende Betydning for dem, der lever af Løn og lønmæssig Indtægt, at vi faar Lønningerne reguleret i Forhold til det, Pristallet udviser, og det har jo langtfra været Tilfældet i de senere Aar, tværtimod. Den Stigning i Pristallet, der er foregaaet siden 1931, en Stigning paa 16 pCt., er jo langt foran vore Lønningers procentvise Stigning siden 1931, og det er derfor af afgørende Betydning for alle, der lever af Løn, at dette Forhold ændres saaledes, at vor Realløn fra 1931 bliver genoprettet. Det mangler der, som sagt, en Del i. Flere ærede Medlemmer har her i Salen udtalt, at de eneste, der er blevet rigere i de senere Aar, er Industriaktionærerne, og Flertallet af Landets Befolkning kan dog ikke være interesseret i, at dette lille Mindretal bliver rigere og rigere, medens alle andre bliver fattigere.

Jeg formener altsaa, at der maa ske en Ændring i dette Forhold. Saafremt Regering og Rigsdag ikke kan sørge for, at Arbejdernes Realløn bringes op paa det Niveau, hvorpaa den laa i 1931, maa man give Fagbevægelsen Ret til at foretage de Handlinger, der er nødvendige for, at dette Niveau genoprettes, ligesom Fagbevægelsen i øvrigt maa have sin Frihed tilbage til at kunne arbejde for sine Medlemmers Interesser, som den ønsker. Arbejderne og Fagbevægelsens Medlemmer ønsker jo ikke denne Magt for at undertrykke og udbytte andre Befolkningsdele her i Landet. Vi ønsker kun denne Bevægelsesfrihed og Handelfrihed for at værne os mod yderligere Forarmelse og Udbytning. Vi ønsker ikke at forringe Landbrugets Kaar; tværtimod er Arbejderne i Byerne interesserede i, at Landbruget har ordentlige Erhvervs- og Levevilkaar.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch

har her gjort opmærksom paa, at Arbejdernes økonomiske Bæreevne var paa Bristepunktet. Det er jo det Forhold, som Fagforening efter Fagforening ved Oktober-Generalforsamlingerne overalt har gjort opmærksom paa. Kravene rejses, bl. a. Kravet om, at Staten skal gribe ind med prisregulerende Foranstaltninger, for at den Udbytning, som hidtil har fundet Sted, ikke fortsat skal faa Lov til at florere. Hvis der ikke fra Statsmagtens Side kan gribes ind, saa at disse Forhold bedres, maa Fagbevægelsen have Lov til selv at affinde sig med sine Udbyttere, saa at vi faar taalelige Vilkaar.

Det er for øvrigt ikke alene Løn og Priser, Fagbevægelsens Medlemmer i disse Dage beskæftiger sig med. De beskæftiger sig ogsaa med Arbejdsløshedsspørgsmaalet, som har og hele Tiden har haft stor Indflydelse paa de arbejdende Medlemmers Forhold. Vi kan ikke blive ved med at have ca. 100 000 arbejdsløse gennemsnitligt hele Aaret. Der maa ske en Ændring i dette Forhold. Loven om Forbud mod Overarbejde var jo nok et Skridt i denne Retning og vil ogsaa medføre, at der kommer flere i Arbejde. De Udtalelser, som der ogsaa i dette høje Ting har været refereret til: at Arbejdernes Tillidsmænd var utilfredse med denne Lov, dækker ikke den almindelige Mening i Arbejderkredse. Der er ikke Utilfredshed med, at Overarbejdet bliver afspadseret; tværtimod, man finder det fuldkommen i sin Orden, at der gennemføres en regulær 8 Timers Arbejdsdag over det hele. Det, der er Utilfredshed med, er, at en stor Del af Arbejderne ved Gennemførelse af Forbudet mod Overarbejde berøves en stor Del af den Indtægt, de hidtil har kunnet regne med. Det, der er Skavanken ved Loven, er jo, at der ikke er foretaget en Udligning af de Løntab, Arbejderne herved har lidt. De Personer, som Tid efter anden har udtalt sig for en Arbejdstidsnedsættelse uden Lønudligning, vil nu kunne se, hvilke Skavanker det medfører, og hvilken Splid der opstaar i Arbejderklassen, naar man nedsætter Arbejdstiden uden samtidig at foretage en Lønudligning.

Men Overarbejdets Afskaffelse løser jo ikke Problemet alene. Det Krav, der gennem Aarene har været fremsat om Arbejdstidens Nedsættelse til 40 Timer ugentlig, maa nu imødekommes. Vi kan ikke blive ved at demonstrere derfor og diskutere derom og ikke faa andet end gode Referater ud deraf. Nu maa vi have Resultater. Vi maa have Arbejdstiden sat ned, vi maa have Plads til flere Arbejdere i Bedrifterne, vi